

ב"ה. לקראת יום הכיפורים תשפ"ו – סיכום של מאמר של כ"ק אדמו"ר מהר"ש / סי או אל / בעריכת הרב יחזקאל סופר שליט"א

"אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו"

להבין מהי משמעות 'כשני האבות'?
יש להקדים 'ענין הגורל על שני השעירים!'

פורים-כפורים = גורל בין שווים

[502] 'ארוך המן' – 'ברוך מרדכי' [502]

מקביל ל'שנות האבות'

עולם האצילות יש בו 10 ספירות [י-ה-ו-ה]
אדם דאצילות יש בו רמ"ח ושס"ה

כשמקיים מצוות התורה = ברוך מרדכי
כשעובר עליהן = 'ארוך המן'

'המן מן התורה מנין?... המן העץ'...

'שמי' עם י-ה = שס"ה [ל"ת]

'זכרי' עם ו-ה = רמ"ח [עשה]

פגם הל"ת – עמוק יותר ורק יוה"כ מכפר

הגורל מושרש בעצמותו

שם שיויון גמור 'כחשיכה כאורה'

שם הפגמים אינם תופסים מקום

לכן משם 'שורש הכפרה' – להוי'... חטאת!

עד ש'זדונות נעשו לו כזכויות'

כמ"ש אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא
כליתם? פי' שאין לכם כלות הנפש? הרי
שכלות הנפש הוא מחמת ההתבוננות איך שאני
ה' לא שניתי. [למעלה מהזמן = תשוב הנפש
לשורשה]

•

ויתפרש מאמרם ז"ל: 'אם יהיו חטאיכם כ'שנים',
כלומר, שיפגמו רק עד ה'מידות' דאצילות
['שורש הזמן' - 'ששת ימים'] - אזי 'כשלג ילבינו'

תהיה 'התלבנות' מדרגת 'לבושיה כתלג חיזור',
שהיא למעלה מהזמן ותלבין כל הפגמים.

נוסח הירושלמי:

מסכת יומא דף לד/ב

אם יהיו חטאיכם כ'שנים' כ'שני אבות
הראשונים' [שסך שנות חייהם = תק"ב] כבין
שמים וארץ [מהלך ת"ק שנה] כשלג ילבינו, [אבל
אם] יותר מכאן, [אזי רק] כצמר יהיו...

•

נמצא שמדריגת 'שלג' למעלה מ'צמר' [כדירוג
מראות נגעים] אבל מאידך, 'שער רישיה כעמר
נקד' – היא נעלית יותר מ'לבושיה כתלג חיזור'.

עין יעקב מסכת שבת אות (סה)

משנה. מנין שקושרין לשון של זהורית בראש
שעיר המשתלח? שפאמר, (ישעיה א) "אם יהיו
חטאיכם פשנים וגו': גמרא. "פשנים"? כ'שני'
מיבעי ליה? אמר רב יצחק, אמר הקדוש ברוך הוא
לישראלי, אם יהיו חטאיכם פשנים הללו,
שקדורות ובאות מלשנת ימי בראשית ועד עכשיו,
כשלג ילבינו...

מדרש רבה בראשית פרשה א פסקה ד

ששה דברים קדמו לעולם ... רבי אהבה ב"ר
זעירא אמר: אף התשובה שנאמר: 'בטרם הרים
יולדו' מאותה השעה תשב אנוש עד דכא וגו'

וששת המידות [חג"ת נה"י] קרויים 'הרים יולדו'
אבל 'תשובה' היא בחינת 'בינה' – מעל המידות.

בדרושי עשיית

בד"ה מי אל כמוך פ"א, וז"ל:

... וזהו תשובה קדמה לעולם, שאין הפי' שהיתה
קודם בריאת העולם, שאם אין עולם אין עון
אשר חטא ואין תשובה, אלא הענין שהתשובה
בכלות הנפש היא למעלה מהזמן והעולם,
שהוא לדבקה בו ית' באור א"ס ב"ה, שאין
לפניו שום התחלקות זמן כלל, שמחמת
ההתבוננות הלזה בא לידי תשובה בכלות הנפש

ומעתה יובן

בהבדל משיטת הבבלי
שרק אם הפגם היה עד המידות דאצילות
[ששת ימים שורש הזמן]
רק אז 'כשלג ילבינו'

מגדיל הירושלמי
את 'טווח-הכפרה'

אם יהיו חטאיכם כ'שנות האבות'

ג' קווין של כל הספירות
חח"ן – בג"ה – דת"י

שהם כללות שם הוי"ה

"אשר נשבע ה' לאבותיכם
כימי השמים על הארץ"

'ישמחו השמים ותגל הארץ'
גם אם פגמו ב-ה של שם הוי"ה
אם רק לא פגמו למעלה מאצילות

אזי 'כשלג ילבינו'

ע"ד 'תכבסני ומשלג אלביני'

אבל 'יותר מזה'

אם פגמו חטאיכם
'למעלה משם הוי"ה שבאצילות'

'אם יאדימו כתולע'

ההבדל בין 'שני' לבין 'תולע':

חוט השני הוא רק 'התפשטות'
צבוע מדמה של 'תולעת-שני'

אבל ה'תולע'

הוא הוא עצם האדמומיות

... והוא כאשר פגם בכריתות כו' ג"כ על ל"ת,
רק מחייבי כריתות ובכלל הו"ע ביאות אסורות
שהפגם מגיע בקוצש"י ר"ל [=ב'קוצו של יו"ד'
רחמנא ליצלן], אזי כצמר יהיו, היינו שבכדי
לתקן זה הפגם, צריך להמשיך [מדרגה נעלית
יותר מ'לבושיה כתלג חיוור'] מבחי' שער רישי'
כעמר נקי, כי השלג הוא רק בבחי' לבוש לבושי'
כתלג חיוור, משא"כ הצמר הוא בחי' שער רישי'
[שהוא דרגא נעלית יותר מ'לבושו' כנ"ל] ומשם
אפשר לתקן גם העוונות ש'כתולע' עניני
כריתות כנ"ל,

רק שעב"ז הוא [=מלבנס רק] כצמר, ר"ל
שהתיקון אינו בשלימות בעצם הלבנונית, כמו
בהעוונות ש'כשנים' שנות האבות, בחי' [=ג' קוין
שהם ב...] אותיות דשם הוי", שע"י המשכת
לבושי' כתלג חיוור כו' נעשה כשלג ילבינו וכלא
היו כו',

אבל כשהפגם מגיע למדרגה גבוה מאד בבחי'
קוצש"י, לכן אף ההמשכה שמבחי' כשער רישי'
שלמעלה מבחי' לבושי' כתלג חיוור [שמסוגלת
אמנם לכפר גם על 'כריתות', אבל גם היא] אינה
פועלת להיות נמחל ונסלח לגמרי בעצם
הלבנונית עזה כנ"ל, וכמארו"ל עבר על
כריתות ומיתות ב"ד תשובה ויוהכ"פ תולין

ויסורים ממרקין היינו שנמחל לו העון, אבל
לענין ליבון לגמרי צריך ליסורים כו'.

נמצא שניהם אמת:

'צמר' הוא דרגא גבוהה יותר

ולכן כח – כפרתו גדול [לכפר גם על ה'תולע' –
קוצש"י]

אבל תוצאת כפרתו – איננה לבנה כשלג
אלא רק 'כצמר יהיו'
[ול'הלבנה מושלמת' – דרושים יסורים ר"ל]

והעצה היעוצה

להיפטר מהצורך ב'יסורים'

הוא ג"כ ע"י 'תולע' דקדושה, ... כי עולת תמיד
אותיות תולע דארז"ל: מה תולעת אין כחה
אלא בפחה, שאף שהיא בריה קטנה, מרקיבה ארז
גדול – כך ישראל אין כחם אלא בפיחם,

וכמשל התולעת שמרקיבה את הארז הגדול,
כמו"כ ע"י אותיות התורה ותפלה, נוטלים חזרה
החיות שנמשך למקור החיצוני' והקליפות,
ומתקנים גם את העוונות הנמשלים לתולע
שהם כריתות שהפגם בכתר,

רק שלענין דבור התורה והתפלה צריך עוד
תנאי: שיהי' בבחי' ביטול, כמו התולעת וכמו
שאמר דהע"ה ואנכי תולעת ולא איש כו', ואזי
ע"י שני הבחי' [=שרש האותיות דתורה ותפילה
וגם הביטול] נתכפר לו העון מכל וכל גם לענין
יסורים וכנ"ל.